

Fotografija: Uroš Hočevar, SLG Celje

GLEDALIŠČE

Branko Završan je več kot imenitno odigral vlogo starajočega moškega z demenco.

Oče

SLG Celje

Na svetu vsake štiri sekunde nekdo zbolí za demenco, ki postaja globalna bolezen 21. stoletja. Na svetu že živi okoli 48 milijonov ljudi z demenco, v Evropi 9 milijonov, v Sloveniji okoli 33 tisoč bolnikov. Najmlajši bolniki so stari med 30 do 40 let. Do leta 2050 se bo za-

radi staranja prebivalstva število bolnikov podvojilo.

Zastrašujoče je dejstvo, da število obolenih narašča hitreje kot razreševanje te problematike v naši državi. Zato bo tudi drama Oče francoskega avtorja Floriana Zellerja, ki so jo premierno uprizorili 28. septembra v Slovenskem ljudskem gledališču Celje, zagotovo naletela na velik odmev. Hkrati bo tudi opomin vsem zdajšnjim in prihodnjim slovenskim vladam ter

drugim pristojnim službam, da se končno zganejo, zgradijo več javnih domov tudi za osebe z demenco in po dvajsetih letih »priprav« sprejmejo zakon o dolgotrajni oskrbi, ki bo omogočal ob družbeni oskrbi seniorjem bivanje doma.

Ne pozabimo, da smo vsi ljudje. Tudi osebe z demenco. In vsi si do konca življenja zaslužimo dostojanstvo in spoštljivo ter kakovostno obravnavo!

Sicer pa je bila igra, ki so jo poimenovali tragična farsa, več kot imenitna. Dramo je prevedel Andraž Ravnik, režiral Jernej Kobal, dramaturginja je bila Tatjana Doma, scenografka Urša Vidic, kostumograf Alan Hranitelj, lektor Jože Volk ter Živa Čebulj, njegova asistentka; oblikovalci luči pa so bili Urša Vidic, Jernej Kobal in Uroš Gorjanc. Andre, star moški je bil Branko Završan; Ann, Andrejeva hčerka in Ženska je bila Manca Ogorevc; Moški, Pierre je bil Andrej Muren; Ženska Laura in Martine pa Lučka Počkaj. Vsi so dobro igrali, še posebej pa Branko Završan. V Očetu in z očetom je ustvaril pretresljivo sliko starega moškega, ki trpi za demenco in ne loči več med tem, kaj je res in kaj si domišlja, da se mu dogaja. Mislim, da je to življenjska vloga Branka Završana.

Neva Železnik